

Αριθμός 9.474/2010

(Αριθμός κατάθεσης αγωγής 43.675/30.10.2008)

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Αθανασία Σιάγκα, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Μυραΐνη Κοντογιάννη Πρωτοδίκη – Εισηγήτρια, Μαρία Χατζηανδρέα, Πρωτοδίκη, και από τη Γραμματέα Ζωή Φούρκα.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, στη Θεσσαλονίκη, στις 9 Οκτωβρίου 2009, για να δικάσει την με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 43.675/30.10.2008 αγωγή, με αντικείμενο τον καθορισμό και την επιδίκαση εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του Ν.2121/1993, μεταξύ :

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1) Του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία

που εδρεύει στην Αθήνα (οδός) και εκπροσωπείται νόμιμα, 2) Του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «

», που εδρεύει στην Αθήνα (οδός) και εκπροσωπείται νόμιμα και 3) Της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «

» και το διακριτικό τίτλο « », που εδρεύει στο Αττικής (οδός) και εκπροσωπείται νόμιμα, που παραστάθηκαν διά του πληρεξουσίου δικηγόρου τους Χρήστου Ματσιώρη (Α.Μ.Δ.Σ.Θ. 5145), ο οποίος κατέθεσε προτάσεις.

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ : Της ετερόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία « », που εδρεύει στη

και εκπροσωπείται νόμιμα, που παραστάθηκε διά της πληρεξουσίου δικηγόρου της Βασιλείας Παπαδοπούλου (Α.Μ.Δ.Σ.Θ. 5461), η οποία κατέθεσε προτάσεις.

Η ΣΥΖΗΤΗΣΗ της υπόθεσης ορίστηκε αρχικά για τη δικάσιμο της 27.2.2009, κατά την οποία αναβλήθηκε για τη δικάσιμο της 9.10.2009. ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ δημόσια συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι

των διαδίκων, ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με τις διατάξεις του ογδού κεφαλαίου (άρθρ. 46 επ.) του Ν. 2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες, που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46§1, 47§1 και 48§1 του άνω Νόμου, εισφορές (εργασίες) παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται εκτός άλλων για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μία φορά από το χρήστη κατανεμόμενη μεταξύ των δικαιούχων, ήτοι μουσικών, ερμηνευτών - εκτελεστών και παραγωγών. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των προαναφερομένων προσώπων είναι ανεκχώρητο και η είσπραξη της υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατέθηκε στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι

ΣΚΕΦΘΗΚΕ
ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

1

5

Φ

λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του Ν. 2121/1993, υποχρεούμενοι να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή, για την επίτευξη αυτού του σκοπού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευση του στον ημερήσιο τύπο. Η εν λόγω αμοιβή δεν οφείλεται και η αντίστοιχη αξίωση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης κατά του χρήστη δεν γεννιέται, στην περίπτωση που ο τελευταίος λειτουργεί επιχείρηση, κάνοντας χρήση ορχήστρας αποτελούμενης από μουσικούς και ερμηνευτές. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των άνω οργανισμών περί της εύλογης αμοιβής, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Περαιτέρω, είναι δυνατό οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα όχι μόνον ελλήνων αλλά και αλλοδαπών. Για το σκοπό αυτό δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72§3 του Ν. 2121/1993, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και των αντιστοίχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό της διαχείρισης τους στην Ελλάδα. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 55§2 εδ.α του ως άνω Ν. 2121/1993, τεκμαίρεται, ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων και πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο, που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτο δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση

των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπομένων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών. Από την ως άνω όμως, διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση «όλων των έργων για τα οποία δηλώνουν εγγράφως, ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα», δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα, ότι ο νόμος απαιτεί για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών των σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό, ότι εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνον αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της, ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερομένης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνισης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με το κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού σύμφωνα με τη διάταξη β' του προαναφερομένου άρθρου του Ν. 2121/1993, οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν δικαστικώς ή εξωδίκως στο δικό τους και μόνον όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Υπέρ της ανωτέρω άποψης που δέχεται ως ορθή

το παρόν Δικαστήριο, συνηγορούν, άλλωστε, και τα ακόλουθα: 1) Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος του αφορώντος στη διεκδίκηση και στην είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993 εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικά από το νόμο αυτό σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος. 2) Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής, αλλά βέβαια και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμία περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης. 3) Το ότι στην αμέσως επόμενη παρ. 3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55 του Ν. 2121/1993 αρκείται, για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμών, στη δειγματολογική αναφορά των έργων, που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από εκάστοτε εναγομένους χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί. 4) Το ότι το εισαγόμενο, κατά τα παραπάνω, τεκμήριο είναι, όπως προελέχθη, μαχητό και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνάς του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπεται: α) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο Μονομελές Πρωτοδικείο, για τον, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο, για τον, κατά την τακτική διαδικασία οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (άρθρο 49§1 εδ.γ, δ και ε του Ν. 2121/1993), με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμα και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώνουν αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β)

υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο στη σύμβαση που καταρτίσθηκε με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητά του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55§4 του Ν. 2121/1993), παρέχοντάς του, μεταξύ των άλλων, πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο σχετικό με τα μέλη και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική δίκη, γ) αν ο πιο πάνω οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του (άρθρ. 55§4 εδ.β Ν. 2121/1993) και Γ) το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49§1 εδ.ε του ίδιου ως άνω νόμου ομοιάζει ως προς τη νομιμοποίηση, με τις συλλογικές αγωγές (όπως με την αγωγή του άρθρου 10 παρ.1, 8, 9, του Ν. 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών), τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν όχι μεμονωμένα άτομα, αλλά συλλογικοί φορείς, όπως διάφορα σωματεία ή άλλες ενώσεις προσώπων, που έχουν συσταθεί και αποβλέπουν στην προστασία συγκεκριμένων συλλογικών συμφερόντων, χωρίς να είναι αναγκαία η αναφορά όλων των μελών του εκάστοτε ενάγοντος συλλογικού φορέα για το ορισμένο και παραδεκτό της αγωγής τούτου (ΕΘ 2187/2008 Τρ.Νομ.Πληρ. Νόμος, ΕΑ 6252/2004 ΔΕΕ 2005.425, ΕΑ 6354/2004 ΔΕΕ 2005.425, ΠΠΘ 3953/2008 ΧΡΙΑ 2008.467, Δ.Καλλινίκου «Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά δικαιώματα» έκδ. β, σελ. 268, 275, 276, Σ. Μαθθία «Μελετήματα Ιδιωτικού Δικαίου» έκδοση 1997, κεφ. 22 και 23, σελ. 239 και 251, Αθ. Πουλιάδη «Η Συλλογική Αγωγή των Ενώσεων Καταναλωτών στο Ελληνικό Δίκαιο» ΕΛΛΔνη 33. 485 επ.). Πέραν των ανωτέρω, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί εκτελεστές μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή, και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας τω

5 2

ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το Ν.2054/1992 και αποτελεί, πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η Σύμβαση αυτή: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. τα άρθρα 2, 4 και 5§1 του Ν.2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή του, παρουσιάστηκε στο κοινό και δημοσιεύτηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλ. το άρθρο 5§2 του Ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονταήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίασή τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας (ΠολΠρθεσ 3953/2008 ό.π.).

Στην προκείμενη περίπτωση, οι ενάγοντες υπό την ιδιότητά τους ως νόμιμα, κατ' άρθρο 54 του Ν. 2121/1993, συνεστημένων αντιπροσωπευτικών Οργανισμών Συλλογικής Διαχείρισης περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων ελλήνων μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, ισχυρίζονται ότι τα μέλη τους έχουν αναθέσει στους

οργανισμούς αυτούς, με σχετικές συμβάσεις ανάθεσης, τη διαχείριση και την προστασία των περιουσιακών, συγγενικών δικαιωμάτων επί των συμβολών τους, μεταξύ δε των σχετικών εξουσιών που έχουν μεταβιβασθεί στους εν λόγω οργανισμούς από τα μέλη τους, περιλαμβάνονται, η διαπραγμάτευση, ο καθορισμός και η είσπραξη από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου, της ενιαίας εύλογης αμοιβής και η διανομή στους δικαιούχους μέλη τους της αμοιβής αυτής, ενώ, περαιτέρω, αναφέρουν τα ονόματα των ημεδαπών δικαιούχων (μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου), που τους έχουν αναθέσει τη διαχείριση και προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματος επί όλων των έργων τους. Ότι οι οργανισμοί αυτοί, ως μόνοι στην ελληνική επικράτεια αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των πιο πάνω τριών κατηγοριών δικαιούχων, έχουν συνάψει με τους αντίστοιχους προς αυτούς και ενδεικτικά απαριθμούμενους στην κρινόμενη αγωγή αλλοδαπούς αντιπροσωπευτικούς οργανισμούς, συμβάσεις αμοιβαιότητας, με βάση τις οποίες οι ενάγοντες νομιμοποιούνται στη διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται και οι αλλοδαποί δικαιούχοι (μουσικοί, εκτελεστές, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί) για τη χρήση στην ημεδαπή του ρεπερτορίου τους ή των από αυτούς παραχθέντων υλικών φορέων ή άλλως νομιμοποιούνται αυτοί (οι ενάγοντες) στις ως άνω ενέργειες και πράξεις, με βάση τις διατάξεις της διεθνούς σύμβασης της Ρώμης, που κυρώθηκε με τον Ν. 2054/1992 και αποτελεί πλέον εσωτερικό δίκαιο. Ότι συνέταξαν από κοινού τα αναφερόμενα αμοιβολόγια, τηρώντας τους νόμιμους όρους δημοσιοποίησης, στη συνέχεια δε κάλεσαν την εναγόμενη, η οποία χρησιμοποιεί δημόσια τέτοιους υλικούς φορείς ήχου, να προέλθει σε συμφωνία για την καταβολή της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, πλην όμως η τελευταία αρνείται να τους καταβάλει το ύψος της εύλογης αμοιβής που οφείλει να πληρώσει, αν και στο κατάστημα - μπαρ το οποίο διατηρεί στην πόλη της _____, με το διακριτικό τίτλο _____ παρουσιάζει δημόσια, μουσική από υλικούς φορείς ήχου, χρησιμοποιώντας ρεπερτόρια έργων αλλοδαπών καλλιτεχνών. Ότι έχουν συνάψει συμβάσεις αμοιβαιότητας για την είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής αλλοδαπών καλλιτεχνών με

5 &

οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με βάση τα πραγματικά αυτά περιστατικά ζητούν, όπως παραδεκτά περιόρισαν το καταψηφιστικό αίτημα της αγωγής τους και το έτρεψαν εν μέρει σε αναγνωριστικό, με τις νομίμως κατατεθείσες προτάσεις τους, και με δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου τους, που έλαβε χώρα στο ακροατήριο αυτού του Δικαστηρίου, πριν από την έναρξη της συζήτησης επί της ουσίας της υπόθεσης και καταχωρήθηκε στα ταυτάρια με την παρούσα πρακτικά συνεδρίασης (άρθρα 295, 297 ΚΠολΔ) : **1)** να καθοριστεί η εύλογη αμοιβή για τα έτη 2002, 2003 και 2004 σε ποσοστό 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων της εναγομένης στα έτη αυτά, το οποίο να μην είναι μικρότερο από το ποσό των 2.934,70 ευρώ για το έτος 2001, το ποσό των 3.000,00 ευρώ για το έτος 2002 και το ποσό των 3.000,00 ευρώ για το έτος 2003, πλέον ΦΠΑ από 19% και συνολικά από το ποσό των 10.632,29 ευρώ, **2)** να καθοριστεί, ότι από την αμοιβή αυτή το 50% δικαιούνται οι παραγωγοί των υλικών φορέων και το υπόλοιπο 50% δικαιούνται οι μουσικοί και οι τραγουδιστές ισομερώς, **3)** να αναγνωριστεί ότι η εναγόμενη υποχρεούται να τους καταβάλει το 50% του αιτούμενου ποσού και να υποχρεωθεί να τους καταβάλλει το 50% του αιτούμενου ποσού, νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής, (ήτοι 50% του ποσού της εύλογης αποζημίωσης για κάθε έτος το διατηρεί καταψηφιστικό και το υπόλοιπο 50% το έτρεψε σε αναγνωριστικό), **4)** να υποχρεωθεί η εναγόμενη να προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τα ως άνω έτη 2002, 2003 και 2004 προκειμένου να προβούν στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους και για τον ίδιο λόγο, να συνεχίσει ανά μήνα να προσκομίζει τους καταλόγους αυτούς, **5)** να κηρυχθεί η παρούσα απόφαση προσωρινά εκτελεστή και να καταδικαστεί η εναγόμενη στη δικαστική τους δαπάνη.

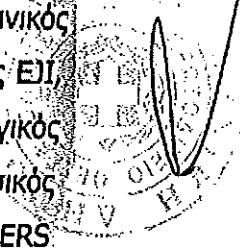
Με αυτό το περιεχόμενο και αίτημα η κρινόμενη αγωγή, για το παραδεκτό της συζήτησης της οποίας τηρήθηκε η προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 214Α ΚΠολΔ, διαδικασία περί απόπειρας εξώδικης επίλυσης της διαφοράς (βλ. σχετικά την από 18.12.2008 δήλωση των πληρεξουσίων δικηγόρων των διαδίκων, περί αδυναμίας εξεύρεσης συμβιβαστικής λύσης), νόμιμα φέρεται για συζήτηση ενώπιον του αρμοδίου

συνέπεια τα σχετιζόμενα με το ρεπερτόριο αυτό συγγενικά δικαιώματα να μη μπορούν να τύχουν της οποιασδήποτε προστασίας στην Ελλάδα, διότι δεν συντρέχει στην προκείμενη περίπτωση η αρχή της αμοιβαιότητας, κατά την οποία συγγενικά δικαιώματα, συνδεδεμένα με μουσικά έργα που προέρχονται από την αλλοδαπή, προστατεύονται στην Ελλάδα και τυγχάνουν της μεταχείρισης και προστασίας που επιφυλάσσει το ελληνικό δίκαιο και για τα ημεδαπά μουσικά έργα και τα απορρέοντα από αυτά συγγενικά δικαιώματα, μόνο εφόσον το δίκαιο της χώρας, από την οποία προέρχονται τα αλλοδαπά μουσικά έργα, παρέχει ανάλογη προς το ελληνικό δίκαιο προστασία και προς τα ελληνικής προέλευσης μουσικά έργα, αφού το δίκαιο των Η.Π.Α. δεν παρέχει καμία προστασία σε συγγενικά δικαιώματα, συνδεδεμένα είτε με αμερικανικά είτε με αλλοδαπά, ως προς τη χώρα αυτή, μουσικά έργα. Ο ισχυρισμός αυτός της εναγομένης είναι μη νόμιμος και ως εκ τούτου απορριπτέος, διότι, σύμφωνα με όσα αναφέρθηκαν σχετικά στη μείζονα σκέψη της παρούσας, όπως συνάγεται από τη διάταξη της παρ. 4 του άρθρου 67 του Ν. 2121/1993 σε συνδυασμό με εκείνη της παρ. 2 του ίδιου άρθρου, στις περιπτώσεις, που η Ελλάδα δεν συνδέεται με κάποια χώρα με σχετική διεθνή σύμβαση, όπως συμβαίνει με τις Η.Π.Α., οι οποίες δεν έχουν κυρώσει τη διεθνή σύμβαση της Ρώμης, το εσωτερικό δίκαιο της χώρας προέλευσης, δηλαδή της μη συμβαλλόμενης με την Ελλάδα με τη διεθνή αυτή σύμβαση χώρας, θα τύχει, με βάση την αρχή της αμοιβαιότητας, εφαρμογής και στην Ελλάδα, μόνο εφόσον αυτό παρέχει σε συγγενικά δικαιώματα, συνδεδεμένα με ελληνικά μουσικά έργα, προστασία ανάλογη με αυτή που παρέχει στα τελευταία το σχετικό ελληνικό δίκαιο και δεν θα τύχει εφαρμογής στις περιπτώσεις που αυτό (το δίκαιο της χώρας προέλευσης) δεν παρέχει, εν γένει, προστασία σε συγγενικά δικαιώματα (όπως συμβαίνει με το δίκαιο των Η.Π.Α.) ή δεν παρέχει προστασία ανάλογη με εκείνη του ελληνικού δικαίου. Στις περιπτώσεις αυτές, όπως προκύπτει και από τη διάταξη του εδ. α της παρ. 4 του άρθρου 67 του Ν. 2121/1993, καθώς και από τις διατάξεις των άρθρων 4 και 5§2 του Ν. 2054/1992, θα έχει εφαρμογή, και στα συγγενικά δικαιώματα, τα συνδεδεμένα με μουσικά έργα προερχόμενα από τη μη συμβαλλόμενη με την ανωτέρω διεθνή σύμβαση χώρα, όπως είναι και εκείνα

που σχετίζονται και συνδέονται με μουσικά έργα προέλευσης Η.Π.Α. αποκλειστικά και μόνο το σχετικό ελληνικό δίκαιο, ήτοι οι Ν. 2121/1993 και 2054/1992. Ως εκ τούτου, και με τη συνδρομή βέβαια της προεκτεθείσας, στη μείζονα σκέψη, προϋπόθεσης της τριακονταήμερης προθεσμίας, θα τύχουν της «εθνικής μεταχείρισης» και προστασίας και τα συγγενικά δικαιώματα, τα συνδεόμενα με μουσικά έργα προερχόμενα από τη μη συμβαλλόμενη χώρα και συνεπώς και από τις Η.Π.Α., άποψη που, άλλωστε, ενισχύεται και από τη διάταξη του εδ. β της παρ. 3 του άρθρου 67 του Ν. 2121/1993, κατά την οποία «η ένδικη προστασία διέπεται από το δίκαιο της χώρας, όπου ζητείται η προστασία» (βλ. ΠΠΘ 3953/2008 ό.π.).

Από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων απόδειξης και ανταπόδειξης (ένας μάρτυρας από κάθε διάδικη πλευρά), που εξετάστηκαν κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι οποίες περιέχονται στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά συνεδρίασης, τα νόμιμα με επίκληση προσκομιζόμενα έγγραφα (βλ. προτάσεις των διαδίκων), μερικά από τα οποία μνημονεύονται παρακάτω χωρίς να παραλειφθεί η συνεκτίμηση κανενός, πλην των ξενόγλωσσων εγγράφων που προσκομίζουν οι ενάγοντες τα οποία δεν θα ληφθούν υπόψη, καθόσον έχουν συνταχθεί σε ξένη γλώσσα και δεν συνοδεύονται από επίσημη μετάφραση επικυρωμένη αρμοδίως (άρθρο 454 ΚΠολΔ) και της προσκομιζόμενης από την εναγόμενη υπ' αριθμ. 3154/21.11.2008 ένορκης βεβαίωσης του Ιωσήφ Κωνσταντινίδη ενώπιον της Ειρηνοδίκου Θεσσαλονίκης Δ. Αξαρλή, η οποία λήφθηκε χωρίς προηγούμενη κλήτευση των εναγόντων και χωρίς να προκύπτει στα πλαίσια ποιάς δίκης λήφθηκε, η οποία επίσης δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη αφού δεν λήφθηκε πριν την άσκηση της υπό κρίση αγωγής (4.11.2008) ώστε να ληφθεί υπόψη ως έγγραφο για συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (ΑΠ 818/2009 Τρ.Νομ.Πληρ. Νόμος) και από τις ομολογίες για τις οποίες θα γίνει παρακάτω ειδική και περιοριστική μνεία, αποδείχθηκαν, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά : Οι ενάγοντες είναι αστικοί μη κερδοσκοπικοί αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους έχει ανατεθεί από τα μέλη τους, που είναι μουσικοί, τραγουδιστές-ερμηνευτές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας,

αντίστοιχα, η διαχείριση και η προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων τους για το σύνολο του ρεπερτορίου τους. Οι ανωτέρω οργανισμοί έχουν συσταθεί και λειτουργούν σύμφωνα με τα άρθρα 54 έως 58 του Ν. 2121/1993, όπως αυτός τροποποιήθηκε μεταγενέστερα και ισχύει, η λειτουργία δε των οργανισμών αυτών εγκρίθηκε με τις νόμιμα δημοσιευμένες στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 1164/1997) και φέρουσες αντίστοιχα, για τον καθένα από τους εν λόγω οργανισμούς, τους αριθμούς 11083/5.12.1997, 11089/5.12.1997 και 11084/5.12.1997, αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού, ο οποίος, σύμφωνα με τις διατάξεις των παρ. 4 και 5 του άρθρου 54 του ίδιου ως άνω νόμου, ελέγχει τη αντιπροσωπευτικότητα και λειτουργία τους. Επιπρόσθετα, η αντιπροσωπευτικότητα των εναγόντων οργανισμών έχει κριθεί και πιστοποιηθεί και από τον έχοντα την αρμοδιότητα αυτή Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας. Από τα προεκτεθέντα τεκμαίρεται ότι οι ενάγοντες οργανισμοί, νομιμοποιούνται, ενεργώντας στο δικό τους όνομα, να αξιώνουν, με κατάρτιση σχετικών συμβάσεων ή, σε περίπτωση διαφωνίας, δικαστικώς, την προβλεπόμενη από το άρθρο 4951 του ίδιου ως άνω νόμου, εύλογη αμοιβή από τους, χωρίς την προηγούμενη καταβολή της αμοιβής αυτής, χρήστες υλικών φορέων ήχου, στους οποίους (υλικούς φορείς) είναι εγγεγραμμένη ή από τα μέλη των πρώτου και δεύτερου εναγόντων οργανισμών εκτέλεση ή και ερμηνεία μουσικών έργων και οι οποίοι (υλικοί φορείς) παρήχθησαν και τέθηκαν σε κυκλοφορία από παραγωγούς, μέλη του τρίτου των οργανισμών αυτών. Περαιτέρω, οι ενάγοντες, ως μόνοι αντιπροσωπευτικοί στην ελληνική επικράτεια οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων των παραπάνω τριών κατηγοριών δικαιούχων τούτων, έχουν συνάψει με αντίστοιχους προς αυτούς αλλοδαπούς οργανισμούς (ελβετικός SWISS PERFORM, γερμανικός GVL, ισπανικός AIE, σουηδικός SAMI, ρουμανικός CREDIDAM, ουγγρικός EJI, λιθουανικός AGATA, δανικός GRAMEX, ολλανδικός NORMA, βελγικός MICROCAM, πολωνικός STOART, κροατικός HUZIP, αυστριακός LSG, ρωσικός ROUPI, βρετανικός PAMRA, εσθονικός ESTONIAN PERFORMERS ASSOCIATION (EEL), τσεχικός INTERGRAM, ουκρανικός OBERIH, γαλλικός SPEDIDAM, τον RIGHTS AGENCY LTD (RAL) που εκπροσωπεί βρετανούς κα

Handwritten marks at the bottom of the page, including a large stylized signature or mark.

15^ο σελ. της υπ' αριθμ. 9.474/2010 αποφάσεως του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης

αμερικανούς καλλιτέχνες κ.α.), συμβάσεις αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και, οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Πέραν όμως, από τις ως άνω συμβάσεις αμοιβαιότητας, οι ενάγοντες νομιμοποιούνται να προβαίνουν στις προαναφερόμενες ενέργειες και πράξεις για λογαριασμό και αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με τον Ν. 2054/1992, αποτελώντας πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου και η οποία α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στούς πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. άρθρα 2, 4 και 5§1 του Ν.2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευση του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλ. άρθρο 5§2 του Ν.2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις

μουσικά ανεπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίαση τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας. Οι ενάγοντες οργανισμοί, λαμβάνοντας υπόψη και τις αμοιβές των δημιουργών των κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συμφώνησαν και κατήρτισαν κατάλογο με τις αμοιβές των ανωτέρω δικαιούχων, που απαιτούν από τους χρήστες των δημιουργιών αυτών (αμοιβολόγιο), ανάλογα με την έκταση της χρήσης, το οποίο (αμοιβολόγιο) γνωστοποίησαν στο κοινό με τη δημοσίευση του στις πανελλαδικής κυκλοφορίας εφημερίδες «Ελευθεροτυπία» (15.9.2000), «Η Ναυτεμπορική» (14.9.2000) και «Ριζοσπάστης» (14.9.2000), ενώ το 2003 συνέταξαν νέο αμοιβολόγιο, το οποίο γνωστοποίησαν με τη δημοσίευσή του σε τρεις εφημερίδες «Γενική Δημοπρασιών» (2.5.2003), «Αυγή» (6.5.2003) και «Ριζοσπάστης» (2.5.2003). Με βάση το αμοιβολόγιο αυτό, για χρήση μουσικού ρεπερτορίου σε δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα, όπως μπαρ, η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε ετησίως εφάπαξ, ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος και τη διάρκεια λειτουργίας του. Ειδικότερα για τα καταστήματα της άνω κατηγορίας που λειτουργούν χειμώνα για χρονικό διάστημα 8-12 μήνες σε στεγασμένους χώρους επιφάνειας έως 100 τετραγωνικών μέτρων, η αμοιβή αυτή καθορίστηκε σε 2.934,70 ευρώ για τα έτη 2001 και 2002 και σε 3.000 ευρώ για τα έτη 2003 και 2004, πλέον Φ.Π.Α., σύμφωνα με το άρθρο 32§1 περ.α,γ του Ν. 2121/1993. Η εναγόμενη διατηρεί επιχείρηση, για την οποία εκδόθηκε η προσκομιζόμενη και επικαλούμενη άδεια λειτουργίας

, σε ισόγειο στεγασμένο κατάστημα εμβαδού 100 τ.μ. περίπου με όροφο, επί της ενταύθα οδού , στην περιοχή , με το διακριτικό τίτλο .

Η επιχείρηση αυτή λειτούργησε καθημερινά επί δώδεκα μήνες ετησίως κατά τη διάρκεια των ετών 2002, 2003 και 2004 ως μπαρ, η μουσική για τη λειτουργία του οποίου είναι απαραίτητη. Ο ισχυρισμός της εναγομένης ότι η επιχείρησή της λειτούργησε μόνον ως καφετέρια, η μουσική για τη λειτουργία της οποίας είναι απλώς χρήσιμη και όχι απαραίτητη, είναι αβάσιμος, καθόσον στις προσκομιζόμενες και επικαλούμενες διαφημιστικές

ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΚΕ
ΕΛΕΓΧΕΣ

Handwritten marks at the bottom of the page, possibly initials or a signature.

καταχωρήσεις της εναγομένης η επιχείρησή της διαφημίζεται μόνον ως «ι
», ενώ αποδείχθηκε ότι η λειτουργία της παρατείνεται μέχρι τις πρωινές
ώρες. Χρησιμοποίησε δε σε καθημερινή βάση καθόλη τη διάρκεια λειτουργίας
του καταστήματος και καθόλη την ως άνω χρονική περίοδο των ετών 2002
έως και 2004 υλικούς φορείς ήχου με ξένο ρεπερτόριο από στερεοφωνικό
συγκρότημα για να ψυχαγωγεί την πελατεία της. Η χρήση της μουσικής αυτής
είναι απαραίτητη για τη λειτουργία της επιχείρησης της εναγομένης, αφού σε
καταστήματα τέτοιου είδους οι πελάτες προσέρχονται για να πιούν ένα ποτό
και να ακούσουν μουσική. Επιπλέον το ξένο μουσικό ρεπερτόριο που
χρησιμοποιούσε η εναγόμενη ήταν παράγοντας προσέλκυσης πελατείας, αφού
όπως και η ίδια ομολογεί οι πελάτες της είναι άνθρωποι που αγαπούν τις
μοτοσικλέτες και τη ροκ μουσική, συνεπώς ο βασικός λόγος που
επισκέπτονται το κατάστημά της είναι για να ακούσουν την αγαπημένη τους
μουσική. Εξάλλου, η μουσική είναι απαραίτητη για την άσκηση του είδους
αυτού της επιχείρησής της. Επομένως, η λειτουργία της συγκεκριμένης
επιχείρησης και τα έσοδα αυτής συνδέονται κυρίως με την καθημερινή
εκμετάλλευση του ξένου μουσικού ρεπερτορίου. Ο ισχυρισμός της εναγομένης
ότι έκανε χρήση ξένου αμερικανικού ροκ μουσικού ρεπερτορίου των
δεκαετιών του 60, του 70 και του 80, οπότε ήταν αδύνατη η κυκλοφορία των
εν λόγω υλικών φορέων εντός τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και
δημοσίευση τους στην Ελλάδα, είναι αβάσιμος, δεδομένου ότι οι υλικοί
φορείς με αμερικάνικη ροκ μουσική των παρελθόντων ετών μπορεί πράγματι
να μην κυκλοφορούσαν στην Ελλάδα εντός το αργότερο τριάντα ημερών από
την αρχική έκδοση και δημοσίευση τους στην Αμερική, κάποιος δε μπορεί να
μην κυκλοφόρησαν και ποτέ στην Ελλάδα, χωρίς όμως αυτό να σημαίνει ότι οι
ενάγοντες δεν νομιμοποιούνται στην άσκηση της αγωγής τους και για τα
μουσικά αυτά έργα, αφού είναι γνωστό, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας,
ότι και την εποχή εκείνη υπήρχαν ελληνικές ραδιοφωνικές εκπομπές που
παρουσίαζαν στο κοινό τις ροκ επιτυχίες των καλλιτεχνών της Αμερικής
αμέσως μετά τη δημοσίευσή τους στην χώρα προέλευσης. Περαιτέρω,
αποδείχθηκε, ότι οι ενάγοντες προσπάθησαν να διαπραγματευθούν με την
εναγόμενη και να προβάλλουν τις αξιώσεις τους για τον καθορισμό του ύψους

της αμοιβής των δικαιούχων μουσικών, ερμηνευτών και παραγωγών, πλην όμως οι προσπάθειες αυτές δεν τελεσφόρησαν διότι η εναγόμενη αρνήθηκε να καταβάλει οποιαδήποτε αμοιβή, παρόλο που κατά τα ανωτέρω στο κατάστημα της παρουσιάζει δημόσια μουσική και τραγούδια από υλικούς φορείς ήχου (ψηφιακούς δίσκους), χρησιμοποιώντας ρεπερτόριο έργων αλλοδαπών καλλιτεχνών. Συντρέχει, επομένως, νόμιμος λόγος για τον καθορισμό και την καταβολή της εύλογης αμοιβής των δημιουργών του ξένου ρεπερτορίου που παρουσίαζε η εναγόμενη στο κατάστημά της κατά την περίοδο από 1.1.2002 έως 31.12.2004. Ως κριτήρια, για τον υπολογισμό αυτής της αμοιβής πρέπει να ληφθούν, η έκταση της γενομένης χρήσης του ξένου ρεπερτορίου, η μείωση ή μη των εσόδων των δημιουργών αυτού, η αύξηση ή μη της πελατείας της επιχείρησης της εναγομένης, ο περιορισμός ή η αύξηση των εξόδων της ή η μείωση των εσόδων της από την ανωτέρω χρήση του. Εν προκειμένω, αποδείχθηκε ότι η παρουσίαση στο κοινό ξένης μουσικής από την εναγόμενη έχει αναμφισβήτητα συμβάλλει στην αύξηση της πελατείας της και συνακόλουθα αυξήθηκαν και τα έσοδά της από την κατανάλωση των προσφερομένων από αυτήν προϊόντων. Επίσης, είναι προφανές ότι τα έξοδα της επιχείρησης της εναγομένης θα ήταν πολύ μεγαλύτερα, αν στη θέση του μουσικού ρεπερτορίου που, κατά την επίδικη περίοδο, παρουσίαζε καθημερινά από υλικούς φορείς ήχου, απασχολούσε κατά τη λειτουργία της τραγουδιστές και ορχήστρα. Λαμβανομένων υπόψη όλων των ανωτέρω παραμέτρων, η εύλογη, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, αμοιβή των εναγόντων για την δημόσια παρουσίαση του ξένου μουσικού ρεπερτορίου κατά τα έτη 2002 έως 2004, σύμφωνα με το πιο πάνω αμοιβολόγιο και με βάση την επιφάνεια του καταστήματος της εναγομένης, που δεν υπερβαίνει τα 100 τ.μ., και το χρόνο λειτουργίας αυτού (δώδεκα μήνες), οφείλει για εύλογη αμοιβή, για το έτος 2002 το ελάχιστο ποσό των 2.934,70 ευρώ, και για έκαστο των ετών 2003 και 2004 το ελάχιστο ποσό των 3.000,00 ευρώ και συνολικά $2.934,70 + 3.000,00 + 3.000,00 = 8.934,70 + \text{ΦΠΑ } 19\% = 8.934,70 + 1.697,59 = 10.632,29$ ευρώ. Περαιτέρω, και επειδή αναγκαίο στοιχείο για την από τον καθένα από τους ενάγοντες διανομή της ως άνω εύλογης αμοιβής στους δικαιούχους αυτής συνιστούν οι κατάλογοι με τους

Ο ΕΠΙΛΟΓΩΝ

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

12 P.

19^η σελ. της υπ' αριθμ. 9.474/2010 αποφάσεως του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης

τίτλους των έργων του αλλοδαπού μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε η εναγόμενη κατά την επίδικη χρονική περίοδο, πρέπει αυτή να υποχρεωθεί να παραδώσει στους ενάγοντες τους καταλόγους αυτούς.

Κατάκολουθια των ανωτέρω η υπό κρίση αγωγή πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή ως βάσιμη και από ουσιαστική άποψη, να καθοριστεί η ενιαία εύλογη αμοιβή των εναγόντων στο συνολικό ποσό των 10.632,29 ευρώ, να αναγνωριστεί ότι η εναγόμενη υποχρεούται να καταβάλει το ήμισυ του ανωτέρω ποσού στους ενάγοντες νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την εξόφληση, να υποχρεωθεί να καταβάλει το ήμισυ του ανωτέρω ποσού στους ενάγοντες, νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την εξόφληση, να κηρυχθεί η παρούσα ως προς την καταψηφιστική της αυτή διάταξη προσωρινά εκτελεστή, δεδομένου ότι οι αξιώσεις των εναγόντων αφορούν συγγενικά δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας και η περαιτέρω καθυστέρηση της ικανοποίησης των απαιτήσεων αυτών είναι δυνατό να προκαλέσει σημαντική ζημία στους ενάγοντες ενόψει και της αρχαιότητας του χρέους της εναγομένης (άρθρο 908§1 γ ΚΠολΔ), να υποχρεωθεί η εναγόμενη να παραδώσει στους ενάγοντες καταλόγους που θα περιέχουν τους τίτλους των έργων του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε κατά την περίοδο από 1.1.2002 έως και 31.12.2004 και για την περίπτωση που η εναγόμενη δεν εκπληρώσει την υποχρέωσή της αυτή θα πρέπει να καταδικαστεί σε καταβολή χρηματικής ποινής ύψους 1.000,00 ευρώ, η οποία αυτεπαγγέλτως επιβάλλεται σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 946§1 ΚΠολΔ (δεν μπορεί δε σύμφωνα με το ίδιο άρθρο να διαταχθεί και προσωπική κράτηση σε βάρος του νομίμου εκπροσώπου της εναγομένης, ως μέσο εκτέλεσης της τελευταίας αυτής διάταξης, διότι η αγωγή δεν στρέφεται και ατομικά εναντίον του). Τέλος, η εναγόμενη πρέπει να καταδικαστεί στην εν μέρει δικαστική δαπάνη των εναγόντων λόγω της εν μέρει ήττας της (άρθρο 178 ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ το ύψος της ενιαίας εύλογης αμοιβής, που οφείλει να καταβάλει στους ενάγοντες η εναγόμενη, για την εκ μέρους της, κατά τα έτη 2002, 2003 και 2004 χρήση υλικών φορέων ήχου και δημόσια παρουσίαση μουσικών έργων αλλοδαπού μουσικού ρεπερτορίου, στο συνολικό ποσό των δέκα χιλιάδων εξακοσίων τριάντα δύο ευρώ και είκοσι εννέα λεπτών του ευρώ (10.632,29).

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ ότι η εναγόμενη οφείλει να καταβάλει στους ενάγοντες το ποσό των πέντε χιλιάδων τριακοσίων δεκαέξι ευρώ και δεκατεσσάρων λεπτών του ευρώ (5.316,14), νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την εξόφληση.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγόμενη να καταβάλει στους ενάγοντες το ποσό των πέντε χιλιάδων τριακοσίων δεκαέξι ευρώ και δεκατεσσάρων λεπτών του ευρώ (5.316,14), νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την εξόφληση.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγόμενη να παραδώσει στους ενάγοντες καταλόγους με όλους τους τίτλους των μουσικών έργων του αλλοδαπού μουσικού ρεπερτορίου, που παρουσίασε δημόσια στο κατάστημά της από 1.1.2002 έως και 31.12.2004.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την εναγόμενη σε χρηματική ποινή ύψους χιλίων (1.000,00) ευρώ για την περίπτωση που αυτή δεν θα εκπληρώσει την παραπάνω υποχρέωσή της.

ΚΗΡΥΣΣΕΙ την απόφαση ως προς τις καταψηφιστικές διατάξεις της προσωρινά εκτελεστή.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την εναγόμενη στα εν μέρει δικαστικά έξοδα των εναγόντων, ποσού τριακοσίων πενήντα (350,00) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε στις 26 Φεβρουαρίου 2010 και δημοσιεύτηκε, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του, στη Θεσσαλονίκη στις 15 Μαρτίου 2010.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΑΥΤΟ ΕΠΙΣΤΑΣΙΟ ΓΡΑΦΕΙΟ
ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
Θεσσαλονίκη 14-1-2011
Γραμματέας
ΑΥΤΟΣΕΛΙΤΗΣ ΔΗΜΙΤΡΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

